

Leven tussen verdriet en vreugde.



Gedurende dit sabbatschool kwartaal hebben we verschillende "sandwichverhalen" bestudeerd in het evangelie van Marcus. Dit zijn verhalen die beginnen met een gebeurtenis die aanvangt (A1), dan wordt een andere gebeurtenis, vaak van contrasterende aard, geïntroduceerd (B), vervolgens wordt het oorspronkelijke verhaal voltooid (A2), waardoor een "sandwichverhaal" A1-B-A2 ontstaat.

Als ik terugkijk op de maand augustus, is dit precies hoe ik voel dat ons leven (in mijn familie en onze gemeente) zich heeft ontplooid. We begonnen augustus met het droevige nieuws van het overlijden van de predikant Lucien Ringoot. Vervolgens, precies in het midden van de maand, werden mijn vrouw en ik heel blij met de geboorte van onze zoon, Joas. En toen, aan het einde van de maand, waren we weer bedroefd met het nieuws van het overlijden van onze zuster Wivina Clement. We zouden dus kunnen zeggen dat augustus een vreugdevolle maand was, ingeklemd tussen rouw en verdriet.

Natuurlijk zijn geboorte en dood de twee uitersten van het leven, geboorte aan het begin en dood helemaal aan het einde. Desalniettemin, als we er goed op letten, ervaren we elke dag momenten van vreugde en verdriet. Hoevelen van ons zijn niet een keer een dag heel goed en gemotiveerd begonnen om vervolgens te worden verrast door een gebeurtenis buiten ons bereik die onze vreugde en motivatie volledig wegnam? Het tegenovergestelde is ook waar, wie heeft niet eens een dag gehad waarop we ons verdrietig, slecht en gedemotiveerd voelden. Maar dan ineens hoorden we iets leuks of moois zoals onze lievelingsmuziek, een onverwacht uitje, of een ontmoeting met een goede vriend die we al lang niet hadden gezien en dan werden we heel blij? Dit leert ons dat het leven vol wendingen zit die ons de hele tijd positief of negatief verrassen. En hoezeer we ook proberen te anticiperen en ons emotioneel en mentaal voor proberen te bereiden op wat komen gaat, we kunnen nooit alles voorspellen. *In dit geval, in plaats van te leren hoe we onze emoties moeten beheersen (ze onderdrukken), moeten we leren hoe we met hen op het beste manier kunnen leven/omgaan (ze op het juiste moment uiten).*

Een andere vraag die hiermee samengaat, is: hoe kunnen we navigeren door deze momenten van verdriet en vreugde? In de hierboven genoemde tekst zegt de apostel Paulus: *"We hebben verdriet, maar toch zijn we altijd verheugd"*. Natuurlijk zegt Paulus niet dat hij een glimlach op zijn gezicht had toen hij werd vervolgd, gestenigd of geïdeld omwille van het evangelie, dat zou waanzin zijn. Niettemin, geloof ik dat Paulus ons probeert te vertellen dat zelfs in droevige en moeilijke momenten van ons leven, we hoop en kracht kunnen vinden in de boodschap van het evangelie. Daarom kon hij zeggen: *"we sterven maar toch leven we... we bezitten niets, maar toch hebben we alles"* (2 Kor 6:9-10; NBV21); dat wil zeggen, zelfs wanneer we zullen sterven, kunnen we er zeker van zijn dat wij opnieuw zullen gaan leven, en hoewel wij niets hebben, hebben we alles in Christus (Een zinvol leven hier en nu en een eeuwig leven in de toekomst).

Als mensen is onze neiging om in een voortdurende staat van vreugde te leven en momenten van verdriet en rouw te vermijden. Verdriet en vreugde horen echter bij dit leven, daarom moeten we leren met beiden te leven.

En terwijl we wachten op het eeuwige leven, is Paulus' herinnering voor ons: *"Wees blij met wie blij zijn en verdrietig met wie verdrietig zijn."* (Rom 12:15 GNB).

Marcelo Reis

*Wakend over elk van zijn botten,
daarvan zal niet één worden gebroken.*

Psalm 34:21 (NAARDENSE BIJBEL)